

Hrát v Aréně považuji za splněný sen

Rozhovor s herečkou Kristýnou Krajičkovou

Vyrůstala jste na farmě – co to v dnešní době znamená?

„Na farmě mých prarodičů jsem žila prvních pět let života, poté jsme se s rodiči přestěhovali do vedlejší vesnice, kde jsem žila do nástupu na konzervatoř. Rozdíl mezi vesnicí a městem? Co je pro lidi z města espresso na náměstí, může být pro člověka z vesnice turek na zahradě. Na farmě je manuální práce vždy dost, tudíž není čas přemýšlet nad zbytečnostími a člověku to hned vyplaví myšky z hlavy. S městem jsem se ale sžila velmi brzy.“

Jak holku z farmy napadne být herečkou? Necítila jste se na konzervatoři jako z jiného světa a jako v jiném světě?

“Být herečkou mě nikdy nenapadlo. Nejprve jsem chtěla být dětskou lékařkou, abych mohla uzdravovat moje imaginární kamarádky - Maňukaďu a Bídu. Pak jsem si to ale rozmyslela, a jelikož jsme měli na farmě spoustu zvířat, rozhodla jsem se, že budu uzdravovat spíše je a stanu se veterinářkou. Ta představa mě ale po chvíli přestala bavit, jelikož jsem si našla nový koníček, latinsko-americké tance. A těch jsem se držela dalších dvanáct let. Na herectví mě navedli až rodiče. Taťka jednou přišel a zeptal se, jestli nechci zkusit konzervatoř, což mě překvapilo, protože ze mě chtěl mít spíše zubařku. Ale proč ne, nakonec jsem to zkusila a ono to vyšlo.“

Může být dětství na farmě něčím užitečné pro budoucí herecký život?

„Asi jako každé dětství plné fantazie, rozbitých kolen, zlomených vařeček, her, ale také práce, a později tancovaček. Kolem jen samá příroda, domácí zvířata, která jsem si vždy pojmenovala a pak třeba zjistila, že ovečku Barču právě obědvám...“

Ještě jako studentka jste hostovala jak v Národním divadle moravskoslezském, tak v Komorní scéně Aréna či ve Staré Aréně. Kam vás to táhlo nejvíc?

„První zkušenost v profesionálním divadle mi předal Ivan Buraj v NDM a to inscenací ODSUN!!! Poté si mě a mou spolužačku Annu Polcrovou na hostování do Arény vytáhl režisér David Šiktanc a to do hry Bertolta Brechta Baal. Musím přiznat, že se spolužákem Josefem Doležalem jsme na škole byli pravidelnými diváky hlavně Komorní scény Aréna. Troufnu si říci, že jsme každou inscenaci v repertoáru viděli minimálně třikrát. Výjimkou byl ovšem Hamlet, toho jsme viděli asi dvakrát tolik. V Aréně jsem chtěla hrát a to, že se to nyní děje, považuji za splněný sen.“

Nakonec jste ale po škole nastoupila do Moravského divadla v Olomouci...

„Do Moravského divadla jsem nastoupila ještě v třetím ročníku na konzervatoři, tudíž jsem maturitní ročník propendlovala mezi Ostravou a Olomoucí. Rejstřík postav, které mi v MDO nabídli, byl, i přes pouhé dva roky mého angažmá, dost barevný. Od princezny Mariany (Robin Hood), nebo Lucie (Petr a Lucie), po d'áblici Helu (Mistr a Markétka). Moravské divadlo mě naučilo hodně. Hlavně tedy sundat růžové brýle a vhozená do vody se učit plavat v řece jménem divadlo.“

Během posledních pár let jste tak vstoupila do několika souborů – jak těžké či lehké to pro vás je, přijít mezi nové lidi, do nového prostředí? Jste ostýchavá?

„Neřekla bych o sobě, že bych byla zrovna ostýchavá, ale přijít do nového souboru, který je jako jedna rodina, není úplně jednoduché. Člověk nechce být oním vetřelcem. Ale na druhou stranu, tímhle si musel projít každý, a to nejen u divadla.“

S jakými představami vstupujete do Arény?

„Představami? Spíš se těším z toho, že můžu dělat v divadle, které mě nesmírně baví, s lidmi, které mám ráda a obdivuji je. Vždyť samotná Aréna mě baví, mimo jiné, i pro svůj repertoár.“

Je velký šok po klasickém repertoáru typu Petr a Lucie či Cyrana hrát v Zabijáku Joeovi?

„Ke všem rolím se snažím přistupovat stejně zodpovědně. Pořád se učím, neustále začínám od začátku. Nenazvala bych tedy tuto změnu šokem, ale spíše další výzvou.“

Kdo je vaše postava v Zabijáku Joeovi?

„Viki - V jako Viktorie. Je to holka, které stále přicházím na kloub, ale neskutečně mě baví. Ta holka je pro mě ufon a nikdo jí nesmí rozzlobit.“

Proč by diváci měli inscenaci vidět?

„Co si užít atmosféru Texasu se všemi jeho předsudky? V režii Jiřího Pokorného? To chcete!“

Ptala se Alice Taussiková